

CONCILIUM

AD

V

SYNODUM

AB

ARCHIEPISCOPO

Episcopis & Clero

Provinciae Cantuariensis celebrandam
Habita

In Aede Paulina Londinensi, Die Sabbati
xxv. Novembris, MDCCX.

A. W. H. KENNETT, S. T. P. Decano Sancti Petri
de Burgo, Regiae Majestati a Sacris.

Joſſe Reverendiſſimi. Edita.

L O N D O N I

Impreſſus J. Charchill, ad Inſigne Nigri Cygni in Patry-
Noſtr-Row. 1710.

CONCIN

AD

SYNODUM

AD

ARCHIEPISCOPO

Episcopo

Provincia celebranda

In Arde Pontificis Compendio Die Sabbati
xxv. Novembris, MDCCX.

A Wm. KENNEDY, S. T. P. Decano Sancti Petri
de Burgo, Regis Majestati a Sacris.

Justi Perseverantissimi. Edm.

LONDINI

Impensis J. Edwards, ad Indignum Nigri Cygni in P. n.
1715.

In Evangelio secundum JOHANNEM,
Capite XIV. Commate XXVII.

Εἰρήνην ἀφίημι ὑμῖν, εἰρήνην ἣ ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν. Οὐ
καὶ ὁ κόσμος δίδωσιν ἐγὼ δίδωμι ὑμῖν. μὴ τα-
ρασσέσθαι ὑμεῖς ἢ καρδίᾳ μὴδε δειλιάσθαι.

*Pacem relinquo Vobis, Pacem meam do Vobis.
Non quomodo Mundus dat, Ego do Vobis,
Non turbetur Cor vestrum, neque formidet.*

DUM in exteris ubique Regionibus Ar-
ma saeviant, & Hominum Strages Urbi-
umque excidia cernantur, Nobis interea,
summo Dei O. M. beneficio, terra mari-
que lati reportantur Triumphi: Cum tamen inter
Nos, à clade illà omni remotos, exoriantur Simul-
tates, Lites, importuna Diffidia, mutuaque Odia,
non levia quidem humanissimæ pariter atque beatif-
simæ Gentis Opprobria; Temporis hujus & Officii
nostri Ratio postulat, REVERENDISSIME!
Reverendi admodum PATRES! Fratresque di-
lectissimi! ut Christiani Orbis Paci (siquà id fieri
poterit) sedulo consulamus; ut saltem in Regno &
Ecclesià nostrà, Lites illas de Rebus levissimis mo-
ras componere, & Amorem fraternum conciliare,
omni studio & industria conemur. Ut ceteris enim
Christianis omnibus, ita nobis præsertim Christi
ipsius Legatis, id agendum est, ut *Pacem* illam
conservemus quam Christus mox ad Cælos reditu-
rus Apostolis, Discipulis, totique Ecclesiæ suæ, his
verbis dederit, *Pacem relinquo Vobis, &c.*

Ut autem ed melius hæc Verba intelligamus, ad Discipulos respiciendum erit, quos dolore & formidine percussos fuisse Christus ipse testatur; utpote qui se Domino suo, sibi vitâ ipsa longè chariore, mox orbatos fore, brevique in mundum (tanquam Oves in medium Luporum) emittendos esse, intellexerunt. Ut ille itaque dolorem istum, ex discessu suo conceptum, ipsis levaret, *Vado* (inquit, v. 2, 3.) *parare vobis locum, iterumque veniam, & accipiam vos ad Me; ut ubi Ego sim, vos quoque sitis.*

Hæc quidem verba, utut consolationis & summae spei plena, orbitatis suæ sensum, & periculorum imminentium metum non erant ademptura; pollicetur itaque ad ipsos brevi venturum, qui vices suas apud ipsos in omnibus impleret, donec ipse tandem in terras rediret, v. 16. *Ego rogabo Patrem, & alium Paracletum dabit vobis, ut maneat vobiscum in aeternum.*

Ne qua autem de hoc Christi Vicario inter Apostolos, de futura sua in Ecclesiâ dignitate contendere solitos, questio oriretur; Num scilicet ex ipsorum Collegio delectus aliquis? An hæreditario quodam Jure *Jacobus*? an denique *Johannes*, præ cæteris dilectus, & quem ex ipsis Christi verbis perperam intellectis, non moriturum crediderunt, Ecclesiæ toti præficiendus esset? De *Petro* enim, Ecclesiæ universæ Sedem *Rome* collocatam, ejusque in eadem Successoribus, nihil prorsus suspicatum sunt; *Christus*, ut Primarii alicujus Sacerdotis in Ecclesiâ suâ dominaturi spem simul & metum omnem penitus tolleret, *Legatum* illum non Alium fore, peritissime dicit, quàm *Spiritum Sanctum*, tempore *Spiritum illum veritatis*.

Ne qua porro injiceretur suspicio *Spiritum* illum uni alicui præ cæteris Apostolo affuturum, qui Solus divino Numine afflatus, in Terris, tanquam

Dei

Dei Vices gerens, regnaret; ipsum Apostolis ex
æquo omnibus communicatum iri pollicetur, *Apud
vos (inquit) manebit, & in vobis (sive inter vos)
erit.*

Ne cuiquam denique vel minimus relinqueretur
locus supremi Judicis Sedem sibi expectandi; Mo-
net eos Christus, non aliud veritatis Oraculum
postea consulendum esse, quàm eundem ipsum
Spiritum, & Scripturas ab eo divinitus edendas, v. 26.
*Paracletus autem quem mittet Pater in nomine meo,
ille vos docebit Omnia, & suggeret vobis omnia qua-
cunque dixerò vobis.*

Ita tandem Metus dolorisque materiâ omni sub-
latâ, Apostolorum Animi tranquilli fiebant, ritèque
affecti ad divinam illam Pacem accipiendam, quam
Christus verbis istis impertire voluit, *Pacem relin-
quo vobis, Pacem meam do vobis, &c.*

Nos, Patres, Fratresque! compositis Animorum
affectibus, hanc Christi *Pacem* seriò perpendamus,
qualisnam sit, & quantorum commodorum plena!
Pax scilicet ista cœlitus data, certissimum Amoris
divini Indicium, vitæque æternæ Pignus est. Hæc
illa *Dei Pax* est quæ *Sensum omnem exuperat*, quæ
Corda Hominum custodit, Societates Continet &
Tuetur. *Pacem* hanc Christus non, quod Apostoli
ubique fecerunt, ipsis Optat solum & *Precatur*; sed
Legatum tanquam & *Depositum*, nullâ unquam sa-
cilegâ manu auferendum, nec nisi Accipientium
culpâ violandum, tradidit & *Reliquit*. Neque certè
vulgare hoc Donum existimari voluit, quod ipse
Honoris & Excellentie causâ *suam* appellavit;
Pacem (inquit) meam Do, Relinquo vobis, non in-
stabilem & brevi perituram, utpote quæ non ter-
rena est, non Seculi huius Commodis nixa, aut
viribus communita; sed cœlestem planè & divi-
nam, quæ piis Mei cultoribus singulis, atque adeo
Ecclesiæ

Ecclesia mea universa, prout ipsa eam coluerit,
Solatia Auxiliaque perpetuo subministrabit: *Ne
turbetur Cor vestrum, neque formidet.*

Hanc itaque Christi Pacem, primo Christianis
Hominibus, deinde Gentium singularum Ecclesiis,
totique Ecclesie datam, consideremus.

I. Primo, privatam illam & Internam Pacem Ho-
mini verè Christiano datam perpendamus. Hæc qui-
dem intimo quodam Animi sensu melius percipitur,
quàm Sermonem aliquo exprimi potest; De ea
tamen ut aliquid dicamus; Hæc efficit, ut Mens
Deo, firmissimo tanquam fundamento, nixa, sede
suâ semper illæsa immotaque maneat; ut Affectibus
suis imperet, ut Tumultus alienos comprimat, aut
saltem a se procul arceat. Animus hæc Pace ritè
affectus, integer, æquus, Deo in omnibus confusus,
sibi sufficit; Non adversis Rebus fractus, nec
secundis supra modum elatus est; Non Civium
contentionibus se immiscet, non malorum Homi-
num metu a rectis honestisque Propositis & Consiliis
dimovetur. Contra vesanos Malorum Impetus se
sine aliorum injuriâ aut contumeliis defendit, *telis*
enim *non carnalibus* utitur. In omni denique Cer-
tamine ita se gerit, ut vel bene Agendo vel fortiter
Patiendo, victoriam non sine Laude debitâ repor-
tet, eademque fruatur.

Et hinc profecto est, quodd probi piique Christi-
ani Homines inter privatas Curas & Ærumnas
suas tranquilli sint; inter publicas Rerum vicissi-
tudines non huc illuc, quasi ventis & fluctibus,
agitentur; sed in Deum credentes ad illum spec-
tant, Rerum omnium Auctorem, Humani præ-
sertim Generis Parentem benignissimum. Hinc
lata certissima Spei semina: Hinc opima Gaudio-
rum præsentium Seges: Hinc Animus vitæ bene
actæ

actz sibi conscius, & futura beata præcius; quan-
quam vitæ commodis fruatur recteque uti
noverit, tantum tamen abest ut Mortem refor-
mider, ut *Dissolvi & cum Christo esse cupiat.*

At verò de hac Internâ Christiani Homini Pace
non Opus est ut pluribus agamus: Magis e
Re nostrâ erit, in hac solenni Concione, *Exter-
nam Pacem & Concordiam Ecclesiæ Christianæ*
considerare.

II. Secundo enim his verbis *Pacem relinquo vo-
bis*, Christus Apostolos alloquitur, neque tamen
iplos solos ac brevi transituros, sed universos etiam
iporum Successores, Ecclesiæ suæ in omni ejus
Ætate Moderatores & Ministros; id quod ex com-
mate XIV. constat, ubi pollicetur *se cum ipsis
futuram* (per Spiritum Sanctum Legationis mû-
nus obeuntem) *usque in Aeternum.*

Hanc Ecclesiam suam Catholicam, h. e. ex
omnium Gentium Hominibus conflaram, noluit
Architectus ille esse Arenæ sine Calce instar, aut
Nubis sine Aquâ a Procellis huc illuc agitatz; sed in
solido Ipsam collocavit, quasi Domum validis Petræ
fundamentis innixam, Clavisque archissime com-
pactam & constrictam, ut nec Pluvia nec Ventis
utur irruentibus unquam evertatur.

Hæc Christi Ecclesia per universum terrarum Or-
bem diffusa, partitur se in plures Cetus, loco quidem
diffitos, fide tamen & Charitate conjunctos; quasi
unum idemque Corpus in Membra diversa distri-
butum, Quæ tamen eidem Capiti inserviunt, &
mutuam sibi invicem Opem suppeditare gaudent.

Quæ itaque in Sacris Scripturis passim reperiu-
tur Christi Promissa de Ecclesiâ suâ tuendâ, &
in omne sæculum conservandâ; hæc non ad Partes,
non ad Membra ejus (quantumvis nobiliora) re-
ferenda

Ephes. II.
30.

ferenda sunt, sed ad totam Corporis Compagem, interitum nullo unquam tempore passuram; *Tu es Petrus, & supra hanc Petram edificabo Ecclesiam meam, & Porta inferorum non prevalebunt adversus eam*; Hæc autem Roboris ac Firmitatis Prædicatione non Petrum ipsum sedemve ejus spectabat, sed quasi impositi Nominis Rationi alludens, Confessionis quam palam fecerat veritatem, & perpetuum Ecclesiæ Christianæ statum designabat. Non Auctoritas, non Prærogativa aliqua D. Petro adjudicatur, nisi quæ reliquis Apostolis communis erat, qui Omnes uno eodemque & Titulo & Jure *Fundamenta Ecclesiæ* appellantur, & *super hæc Ecclesiæ edificata & constructa* esse dicitur; nec summus ille *angularis Lapis* ex Apostolicis unus aliquis, sed ipse Christus est.

Hanc Ecclesiæ Unitatem ab ipso Conditoris institutam, Romani Pontificis Monarchia male usurpara minime conservat, imò solvit diruitque. Qui enim fieri potest, ut Membra coalescant, si inverso Naturæ Ordine, *Pes* aut *Brachium Caput* esse contendat? *Si totum Corpus Oculus, ubi Auditus?* *Si totum Auditus, ubi Oloratus?* Quod si essent *Omnia unum Membrum, ubi Corpus?* Quodcumque igitur Catholicæ Ecclesiæ *Membrum*, supremum illum *Caput* locum sibi arroganter vendicavit, quid aliud nisi *Schisma in Corpore* facit? Inter Reformatos autem *Omnia* ad Mentem Apostoli recte temperantur, *Malta quidem Membra, Unam vero Corpus*.

Ecclesiæ nostræ præ Cæteris Beata, Jure optimo Romanæ Tyrannidi nuntium remisit; & plena illa quæ sub Deo pollebat, Principis, Senatûs, Clerique, Auctoritate, grave Jugum excussit; crassosque Errores ablegavit; Fidem, Cultum, & Disciplinam suam, ad Christi & Apostolorum Institutionem,

tionem, & primæ Ecclesiæ Exemplar, repur-
gavit, restituit, & Legibus communivit.

Ceteræ Ecclesiæ Reformate omnes Fraternali
Amoris Telleras perpetuo Nobis dant, & a Nobis
vicissim accipiunt: ut enim communem fidem
prosentur, in communem Veritatis Hostem im-
pugnant, & in communem Causâ Libertatis asserenda
conveniunt. Quod siquid forsan in Externo non-
nullarum Regimine deesse videatur (quod dissimu-
lare non possumus) id etiam clementissimus Deus
(uti speramus) tandem ipsis supplebit. Pacis in-
terim & Benevolentia vinculis colligati, *increpamus in illo per Omnia qui est Caput, ex quo totum* *Ephes. iv.*
Corpus conformatum facit. Augmentum in Edificatio- *16.*
nem sui.

Cum Hac ita se habeant, Nos dilectissimi Fratres
Ha omnia exquiramus & sequamur, quæ ad Ec-
clesiæ Nostræ Salutem & Incolumitatem spectant:
speciatim vero

1. Nosmet ipsos & Muneris nostri Dignitatem
revereamur

2. Desidium & inanes Voluptates fugiamus,
omneque horas in Studio Sacris, vel Muneris
nostri officii rite perfungendis, collocemus.

3. Virtute & Pietate Aliis antecellere & prodesse
contendamus.

4. Supremo Magistratui honorem & obedi-
entiam præstemus.

Porremo, Patribus Ecclesiæ nostræ Præpositis Re-
verentiam præbeamus, & debita Filiorum Obs-
equia

I. Primo Nosmet ipsos & Muneris nostri Dignitatem revereamur; Quod ut recte faciamus, absit a Nobis ut Officium nostrum fastu quodam Pontificio venditemus, & verbis plus nimio invidiosis Mirram Coronæ, Sacerdotum Regali Dignitati æquare, nequæ antepone, videamur. Absit omnis Arrogantia, & iniqua Rerum Comparatio; *Throni* in Templo Dei Exaltatio; *Imperii* in Sacris Affectatio; de *Ense* & *Fulmine* Spirituali minax Gloriatio: Hac impotentem Eius Superbiam redolent, qui sub servi servorum Larva in Reges immanissime grassatur, & extollit se super omne quod dicitur Deus: Nos autem non ita Didicimus Christum, qui præbuit se *Miram* & *Corde Humilem*.

Quæ vesana tamen & erranis quorundam hominum Impietas Nos, sacrumque Munus nostrum adoriatur; cum vasti quidam Scriptores Sacerdotii nostri Dignitatem pessundare, iuraque Ecclesiæ, nunquam antea in Dubium revocata, sub mentito eadem vindicandi nomine, convellere audeant & obterere; quasi Cujusvis esset in Sacris ministrare, totaque Religio non ex Dei voluntate, sed ex Populi arbitrio penderet. Tum certe non licet tantum, sed oportet, nos *Ministerium nostrum illustrare*, ab odio saltem & contemptu afferere.

Siqua enim Evangelio Fides habenda sit, Nos debiles Dei Clerus sumus, Precibus & Mandatum Impositione ad Ea quæ sunt Dei segregatus. Ex Auctoritate Nobis commissa, Nostrum est, Verbum Dei prædicare; Sacramenta Christi dispensare; Peccatores, siquid gravius deliquerint, a Fidelium Communionem arcere; Penitentes absolvere; & ut verbo dicam, Populo præesse in his quæ ad Dei Cultum & Animarum Salutem proprius pertinent.

omni

8

Nos

21
Nos sumus Christi ipsius conscripti *Famuli*,
Dispensatores, *Legati*. Indeque est quod nec ipsi
Principi (sunt in omnibus Causis supra singulas
Personas supremo Moderatori) Potestatem in Re-
bus divinis ministrandi concedimus, imo digne
abnegamus: Multo minus e Plebe cuiquam hec
Sacra peragendi Ius sibi arripere permittimus.

Cum Nos itaque Deo dicati simus, & quasi
Frontibus nostris *Sanctum Domino* inscribatur,
summam certe diligentiam cavendum est, ne Nos
ipsi aliquid Muneri nostro detrahamus, nec
Maledicendi Ansam cum querentibus Scientes ul-
tro *præbeamus*. Nos maxime oportet ad Sobri-
etatem sapere: Non cum Vulgo Hominum in-
ēptire, non Vana meditari, non Futilia loqui.
Miri illi Jocorum Artifices & Fabularum Magistri
id solum Ingenio efficiunt, ut sui fundibus Iudi-
brio, aliis contemptui habeantur. Sermo malus,
impudicus, inhonestus, ex Ore nostro ne præ-
cedat, sed bonus & sanus, qui det *Gratiam Audien-
tibus*. Nobis a seculi Nugis temperandum, no-
bis etiam ab omni Mali suspitione abstinendum.
Oportet Nos esse Vultu sereno, Lingua modesta,
Incessu gravi, toto denique Animi & Corporis
Cultu ad Decorum & Reverentiam composito: ut
Nemo Nos merito contemnat, aut in Nobis quid-
quam iure reprehendendum inveniat.

II. Secundo, Desidiam & inanes Voluptates
fugiamus, omnesque horas in Studiis sacris, vel
Muneris nostri Officiis rite perfungendis, colloca-
mus. Ita enim a Domino nostro Jesu Christo
institutum est, ut Nos simus in Vineâ eius *Ope-
rarii*, in Ovili *Pastores*, in Domo *Candidiores*, in
Agro *Cultores*, Mari denique *Piscatores*, h. e. ad
Operam quamvis & Laborem accincti & parati.

Nonnulli forte sint, qui Munus nostrum Pastorale leve Onus, & mollioris Otii genus esse suspicentur. Hi tamen, si Rem ipsam paulo melius cognitam habuerint, & quam Nos Deo brevi redditori sumus, Rationem ejus adverterint, Sententiam statim mutarent; Arduum, planeque tremendum Ministerii Opus agnoscerent, neque Quovis ipsi rite exequendo satis Idoneos esse existimarent.

Sacras Scripturas in suis quasque linguis lecturi & probe interpretari; Patres & Primava Ecclesiae Monumenta manu diligenti versare, fidelique Memoria Committere; Hæreticorum dogmata refutare; Impiorum audaciam retundere; Atheorum figmenta retexere; Scepticorum & vanæ Philosophantium argutias refellere; Temporum denique Vicia profligare, & nova scelerum Monstra subigere; Quam difficilis hic Labor, quam grande Onus est! Quam strenuum Animi vigorem, quas Corporis vires, quam denique sollicitudinis patientiam, exigit & absorbet!

Singulis Diebus abunde sufficit Opus suum. Publicas Ecclesiae Preces Deo offerre, Voce, Vultu, Corde ad Pietatem rite comparatis. Conciones apud omnis ordinis Etatisque Homines habere, quæ sint sanæ & non redarguendæ, Capti faciles, & Auribus non ingrata; Sacramenta sollemniter administrare; Ægrotantes sedulo invisere, & aptas cunque laboranti Animæ Medelas adhibere; Dubios erigere; Mœrentes consolari; Temerarios reprimere; Juvenes Fidei nostræ commissos instruere; Adultos senesque vitio aut errore correptos ad sanam Mentem revocare; Hæc, aliaque plurima Negotia ad Officium Ministerii nostri spectantia, vetant Nos Somno, Cibo, & Malo Otio indulgere. Porro seculi Gentisque nostræ necessitates Nos

alia

alia quadam non Levia, sed gratissima tamen, O-
 nera subire cogunt. *Nostrum* enim est singulis
Evangelii conatibus Manum Adjutricem admo-
 vere; Pravos Hominum mores (quantum id per
 Legum lenitatem fieri poterit) emendare; Ludos
 literarios Bgenorum Filiis & Filiabus aperire; Cleri-
 corum Viduis orbisque Liberis hinc inde peritam O-
 pem suppeditare; Amplam illam gentem Regiam
 Optimam Principis Munificentiam pauperioribus
 verbi Ministris (ita ut cujusque Tenuitas exa-
 gar) vel assignare, vel saltem implorare; Et ut
 cetera dominabamur, foris apud exterarum Gentes
 Nobis cognatas Religionem Christianam propa-
 gare, & Evangelium *Indis* annuntiantes consi-
 liis simul & sumptibus adjuvare; Hæc aliaque
 multa Officii nostri Munia, seu ex Legum Institu-
 tione, seu ex sollicitis hominum desideriis, sive ex
 summâ illâ Rerum ipsarum Utilitate, nobis in-
 cumbentia, non sinit Nos vacare Nugis, nec
 ineptis Studiis tempus fallere, nec alienis Negotiis
 importune Nosmet immiscere. *Idem bono*
 Quod diligentius hæc Officii nostri munera ex-
 equamur, eo magis Pax Ecclesie sacra tecta
 conservabitur. Ingemiscunt autem hæc negligentibus,
 quæ acutiora sunt, eo proclivius est in Re-
 bus indolibus se non legitime exercere; Nodos
 quos solvant exquirere, Tricis inharere, ex diffi-
 ciliores Sacra Scriptura locis Commenta nova
 excogitare, indeque aliis Disceptionum & non
 raro Dissidiorum materiam præbere. Hæc verò,
 Fratres dilectissimi! Religionem aliis imbutis relin-
 quentes, Officia Deo Proximisque debita indefi-
 nenter persolvamus, & nocte dieque *Studeamus*
ea quæ ad Pacem spectant & ad Edificationem cum
 Nostram, cum Populi Nobis commissa, & quod ter-
 tio loco sequitur, *ad id quod ad*
 -volam.

III. Pietate

-O, nonne emulantes debemus? Iam non in malis
 III. *Pietate & Virtute omni Aliis precellere
 & prodesse amantur.* Exhibita quidam vita. In-
 tegeritas & Morum Sanctimonia omnibus Chris-
 tianis elucere debent; in Nobis praesertim qui ex
 Homini bus assumpti Deo consecramur. Veritas. Et
 vangelica in se pura; sibi casta; domicilia quantum
 victorum foribus inquinata incolere dedignatur;
 id quod sapienter carere; si non divino Spiritu affla-
 tus; ille. *Statueret his verbis docet, In malevolam an-
 nimam non introibit Sapientia; nec habitabit in cor-
 pore sabdito peccator.* Neque quidem veteres illi
 Philosophi Graeci Magistri hoc ignorasse videtur
 tur; qui Sanctitatis, Iustitiae, Fortitudinis, & cetero-
 rum Virtutum omnium severas Leges Disci-
 pulis suis scripserunt; ut in Corpore ab om-
 ni labe purgato, Mens pura, sancta, sibi Domina;
 Deoque simillima; Regnaret.
 Et profecto summa Theologorum Eruditio sine
 vitae vere Christianae condimento, *Sed insulsum*
 illud est, quod nihil aliud meretur nisi ut foras
 efficiatur; & quod ferè solet fieri, *sub Pedibus Ho-*
 minum concutitur. In Ecclesia Christiana Pri-
 morum, Viri ad Sacerdotale Munus non nisi ex
 optimo Discipulorum genere cooptati erant, *Disci-
 puli* (inquit Apostoli) *qui ex Habit. boni
 testimonii, pleni Spiritu Sancto & Sapientia.* Tan-
 ti est ut Nos honestis moribus simuli sumus, &
 vitae egregie sanctae splendore luceamus; qui alios
 e Tenebris in admirabilem illam Evangelii Lu-
 cem educere; & salutaris viam ipsi ostendere pro-
 ficemur.
 Fratres in Christo dilecti! Nos in Spectaculum
 Mundo; Angelis, & Homini bus; exhibemur. Si
 quas victorum notas, vel imprudentia nostra, vel
 Calumniae alienae, Nobis asperferint; has inique
 malevo-

malevolorum hominum Suspicionem in certissima Al-
nimi spurcissimi, vitæque flagitiosissime, Indicia
convertent. Hinc, ut in aliis omnibus, ita in
nostris quoque temporibus, exorta sunt Querelæ,
veritatem Rerum longe exuperantes, de Statu Ec-
clesiæ nostræ degeneri, & Sacerdotum moribus
in pejus indies ruentibus. Malignum scilicet hu-
mani generis, Vulgi præsertim, Ingenium, malos
Rumores avidè captat, neque aliud quidquam Ho-
mines illi per Compita & in Circulis suis luben-
tius proferunt. Assidua itaque opera Nobis ad-
nitendum est, ut Os *vaniloquis obturemus*, ut *Lux*
Mundi & *Sal Terra* simus, ut Operibus bonis
sanæque Doctrinæ condiamus omnia & illustre-
mus.

IV. Quarto, Oportet Nos Supremo Magistratui
honorem & obedientiam præstare.

Christus Regnum suum ex hoc Mundo esse no-
luit; Magistratum ex Legibus Patriæ iudican-
tem agnovit, & Discipulis suis vetuit ne, uti Prin-
cipes Gentium solent, dominarentur, aut ejusmo-
di Potestatem exercerent. Apostoli ejus in eadem
Pacis semita insistentes, Clavibus Cælorum sibi
traditis, Ensem ex Principum manibus extor-
tum non adjunxerunt; sed ab omni Armamentum
vi abhorrentes, jusserunt *Omniem Animam Potesta-*
tibus sublimioribus subditam esse; ea quod non
esset Potestas, nisi a Deo ordinata, ideoque Omni-
bus Necesse ut sint Subditi, non solum propter Iræ
sed & propter Conscientiam.

Rom. xiii.

Non immerito itaque S. Scripturæ Interpre-
tes non pauci, candore pariter atque iudicio ce-
leberrimi, Seductorem, Hominem Peccatorem, & Anti-
christum illum, non Alium esse docuerunt, quam
Pontificem Romanum, qui in ordine ad Spiritu-

lia

lin, aut Palpones ejus absurde loqui amant, se elevat
& caput suum extollit super omnes, quod dicitur
Deus, aut quod colitur, ita ut in Templo Dei se-
deat, ostendens se tanquam sit Deus.

Can. 1. 1603. A Majoribus vero nostris recte declaratum
est. " *Authoritatem Regiam in his Regnis*
" *primam esse & supremam, cui omnes ca-*
" *rundem Regionum tam Incolæ quam Indi-*
" *genæ fidem omnem & obedientiam, supra*
" *aliam quamcunque in terris Potestatem, Loge*
" *divinā tenentur exhibere.* " Hoc Ecclesie
nostræ, jam inde ab ejus Reformatione, hac de
Re Judicium semper fuit. Negligendi enim po-
tius quam redarguendi sunt Scriptores illi, qui
Suprematum Regium lacerare & tantum non ab-
negare audent, qui Ecclesiam sibi sufficere con-
tendunt, & a Statu (seu Potestate civili summa) non
pendere, nec Caput agnoscere, nisi in Cælis Chri-
stum & in Terris Clerum. Quæ omnia, ut
Scripturis Sacris, ita Ecclesie, quoque nostræ
Fidei & Disciplinæ Regulis, quam maxime ad-
versantur.

id. V. Denique Oportet Nos Patribus Ecclesie
nostræ prepositis Reverentiam, uti par est, præ-
bere, & debitum a Filiis obsequium.

Ecclesia Anglicana ad Primævæ exemplar effor-
mata, & ipsius Evangelii fundamentis innixa, Or-
dinum in Sacris Ministrantium Paritatem non
agnovit: Meminit enim Auctorem suum Jesum
Christum Apostolos suos in summo gradu & or-
dine collocasse, qui Clero & Populo præessent,
sibi que Successores constituerent Episcopos, per
omnia Ecclesie Secula, ad summa Evangelici Mi-
nisterii munera consecrandos. Ita Domum fir-
mam sibi construxit, non nisi Domesticorum vel
litibus

171

Inibus idem se, vel in Dispensatores ipsis pre-
 fectos seditionibus unquam concutiendam. Sic
 sibi Corpus ita integrum & compactum efforma-
 vit, ut vim externam omnem sperari neque Ma-
 la alia ulla metuat, quam quae sua sibi Membra
 inferant. At vero de Pace & incolumitate
 vix aliquid sperandum est, Si Filii Patres odio
 habuerint, & contumeliis Injurisque affecerint;
 Nec de salute Corporis melius expectandum, si
 Digni oculos effodere, si Pedes Capiti recalci-
 rare ausi fuerint. Digni quidem inferiora praesentim
 Corporis huius Membra servitutem miseram ser-
 vierunt: Ex quo autem Ecclesia nostra in Li-
 bertatem vindicata fuerit, nihil nobis a reformatis
 Episcoporum Auctoritate formidandum est. Ex-
 cussos Romanam Tyrannidis iugo, non amplius
 caeca Fides, non servile Obsequium arrogatur. In
 licitis tantum & Honestis obedientiam solentia
 fide pollicemur, & praestamus. Haec illorum Li-
 bertate restituta ita prudenter modestaque sum-
 mur, ut ne Hostes nostri quinquam Nostri ad
 infirmitatem abuti velle suspicentur. Si quod verum est sateri licet, tantum abest
 ut apud Nos Episcoporum Auctoritas finem suum
 supergressa sit, ut potius longe intra eos quos ipsi
 Christus & Apostoli prescribere, restricta con-
 cluseque videatur. Hinc Disciplina a Reforma-
 toribus nostris restituta ita collapsa est, ut effra-
 nis hominum impiorum Audacia indies crescat.
 Hanc Patrum Ecclesiae Dignitatem, temporum
 iniquitate labefactam, non nostrum est Frates
 imminuere. Hoc nempe velint Inimici homi-
 nes domi forisque, quasi Rem sibi gratissimam &
 quovis pretio comparandam. Conculcata enim
 Metropolitana & Episcopali auctoritate, hinc Pon-
 tificii statum reverendi viam sibi apertam credi-
 rent;

rent; Inde Novatores omnia deuo conturbandi Ocasione oblata sperarent. Det Deus O.M. ut qui Paci nostrae invident, votis & Ausis suis excidant. Nobis saltem cura sit, ne per Impudentiam nostram id fieri patiamur. Si quae forte lites exorta fuerint, has Spiritu lenitatis componamus: Pacis & Amicitiae, Veritatis & Modestiae Studiis invigilemus. External mala omnia avertat Deus, nec sinat ut a Suis deum mentis aliquid unquam accipiat Ecclesia.

Interca de Periclitante Ecclesia nostra susurros & querelas emittentes, Populoque venditores avertemur; non sine causa veriti, ne sub fictis & fucatis coloribus istis male Artes lateant, & nota Romanorum fraudes. Ecclesiam Christi jam inde a primis ipsius initis Nervos suos habuisse, & cum Periculis gravissimis certasse, novimus, saluum tamen & invictam semper persistisse. Nulla ejus Aetas transiit sine dano, & opprobrio suo, Nulla sine infanda Atheorum turba, sine male Philosophantibus fidem Aliquorum evertentibus, sine nova aliqua Haeticorum secta, sine Schismaticis interse, & contra Matrem suam digladiantibus, sine Prophetis falsis & ex suo ipsorum eorde vaticinantibus, & sine Plebe ab his seducta & ex viis veritatis errante. Has, inquam, Sponsae Christi labe sua quaeque Aetas ulcitur, postulat, & Nepotes nostros forsitan Pejora manebit. Ecclesia Primogenitorum qui conscripti sunt in Caelis, Ea solum gloriosa est, non habens maculam aut rugam, aut aliquid hujusmodi, sed sancta & immaculata est.

Dum tamen illa non levem Doloris materiam praebeat, non desunt quaedam Alia, Nobis fere propria, quae Nos solentur, & de quibus modestè gloriari liceat. Non vana Romana Tyrannidis

Pericula

Pericula huc ita pridem Nobis imminabant, Infidia, Minæ, & apertæ Vires. His omnibus Nos salvos subduxit Deus, & quasi a Morte in Vitam vindicavit. Pontificii, jurati illi tam Patriæ, quam Religionis nostræ Hostes, Spe suâ ceciderunt, in fugam versi latent, non palam saltem, ut antea, jam grassantur; & siquid Mali posthac tentare ausi fuerint, Id vel Lenitati, vel Imprudentiæ nostræ tribuendum erit.

Hanc Religionis, Libertatis, Juriumque nostrorum Incolumitatem, *Guilielmo* illi Magno, Britannia & Hibernia Liberatori, & totius Europæ Defensori, Sæculi sui, & Gentis nostræ Decorum Immortali, debemus.

Hanc nostram Felicitatem, *ANN* Principum longe Optima, non tuerur modo, sed indies Nobis auget, serrique Posteris salvam tradet. *ILLA* Precibus & Armis pro communi Suorum Causa militavit: Fortissimos Exercitus per omnes ubique terras emisit: Instructissimas Classes in omnia maria distribuit; Utrique Imperatores Ducesque fide Virtute & prudentia summa egregios præfecit, inter Quos, *Marburgensis* Heros, omni laude militari cumulatissimus, merito Primas tenet.

Sed nostræ cæterarumque Gentium Federatarum laudes Bellicas celebrare non est præsentis Instituti. *Germania* sibi restituta, *Italia* a Gallorum incursum liberata, *Gallia* in suos fere limites reducta, *Hispania* ab alieno Domino tantum non erepta, Hæc vere admiranda Dei O. M. Opera Annalibus nostris intexenda sunt, ut habeant Posterum quod fidem mereatur superetque.

Ut ad ea itaque pergamus quæ Nos, Fratres! Munusque nostrum propius spectant, hæc præsertim gratis Animis recolamus. Piam illam verèque Regiam

Munificentiam admitemur, qua Primitiæ Decimæque Beneficiorum nostrorum, publico Fisco prudenti ad iudicata, ad tenuioris Cleri inopiam sublevandam dedicantur. Cum maximo illo, quod Res ipsa merentur, gaudio aspicimus, in omnibus fere Gentium nostrarum locis, *Scholæ* Extractas, & Pauperiorum Liberos utrinque Sexus publicis sumptibus eruditos & vestitos. Animis nostris contemplerur Tempia illa in Indiis nostris ubique erecta, Sacerdotes munia sua incredibili studio & labore obeuntes; Fraternali Amorem (quam antea longe arctiorem) nostram inter & Exteras Ecclesias Reformatas conciliatum; Liturgiam nostram ubique comprobata, laudatam, & tantum non in Usum receptam; Primævum denique Ordinem nostrum Episcopalem ita admatum, ut alibi etiam ejusdem instituendi Spes aliqua effulgere videatur.

Ecclesiam nostram indies auctiorem factam lætis oculis animisque intueamur. Laicos ad alienam Disciplinam institutos nostræ se dedentes; Fratrum Dissidentium Doctores non paucos, Doctrinâ & Moribus insignes, ab Episcopis rite Ordinatos, Pacem Ecclesiæ Exemplis & Laboribus suis re-integrare Studentes; atque adeo ex ipsis Ecclesiæ Romanae Sacerdotibus nonnullos, eosque merito celebriores, ad nostram, non sine Periculo suo maximo, transeuntes.

Quam verè Christiano Zelo, ne dicam sacro Imperio, quantisque sumptibus publicis Ecclesiæ ubique fundantur, instaurantur, decorantur! Hujus Rei ut alia fere omnia Gentis Loca, ita maxime Urbs hæc nostra, testimonia sua edunt; præsertim vero hanc Stupendam Molem, Unius ætatis & quidem Hominis Opus jam pene Absolutum. Quam culta in His ubique & pulchra Religionis Facies! Quam continuis & repetitis horis, quantisque Hominum cœtibus,

22
coribus, Preces Publicæ Deo offeruntur! Quanta
Pietate sacra ~~Zodæ~~ celebrantur & frequentan-
tur! Nec denique silentio prætereunda sunt Biblio-
thecæ publicæ, summo Literarum incremento con-
ditæ, Librisque omne genus optimis repleta.

His denique adjiciamus Sacra Ædificia apud Ex-
teros Reformatos vi Armorum diruta, ex collatis Re-
ginæ nostræ Populique eleemosynis suscitata. Sed &
Britannis nostris in Gentibus alienis Rem mercato-
riam agentibus Oratoria patent, publica Religionis
nostræ Munera exercendi Potestas asseritur: & qui in
Sacris ibidem ministrant, non alio egent Præsidio
quam quod Jura Gentium, ipsa Religionis Ratio,
& Reginæ nostræ Virtus Gloriaque, dare & tueri
possunt.

Hæc certè Nobis Bonisque omnibus amplam Gra-
talandi materiam præbent: Et siquæ adhuc restent ad
Vota & Gaudia nostra ex omni parte complenda,
Ea Precibus nostris a Deo supplices petamus: Ea
Vita & Moribus, Doctrinâ & Exemplo, Labore &
Industria, Pace & Concordia, prosequamur; &
Deus Pacis hæc omnia Nobis sic rogantibus sic
operantibus suo tandem tempore largietur. Trium-
pho Deo Laus & Gloria, Amen.

F. I. N. I. S.

*Conciones aliquot & Orationes habita ad Praelectos
& Clerum Provincia Cantuariensis in Syno-
dis sive Convocationibus, Seculo Reformato.*

I.

1511.

*Johannis Coleti Sae Theol. Doctoris Ecclesiae D.
St. Pauli London. Decani, Orationes Dux ad Cle-
rum in Convocatione Anno MDXI. (q. Hen. viii.)
excusae Londini. 8vo. atq. Harum Altera in tribus
Schedulis 4to. impressa est per Richardum Pynson.
(Ant. a Wood Athen. Oxon.) Versio in Lin-
guam Anglicanam facta prodit sub hoc titulo,
*A Sermon of Conforming and Reforming, made to the
Convocation at St. Paul's Church by John Colet D.D.
Dean of the said Church, in the Year 1511. upon Rom.
xii. 2. Published at Cambridge 1661. 8vo. by Tho-
mas Smith of Christ's College.**

II.

1514.

*Oratio Habita in Convocatione Cleri per Jo-
hannem Tyler Juris Pontificii Doctorem, die xxvi.
Junii Anno MDXIV. (6. Hen. viii.) Impressa
in Append. ad nuperum tractatum intitulat. *The
Parliamentary Orig. and Rights of the Lower H. of
Convocat. 1702.* --- Hæc Oratio coram Reveren-
dissimo prolata fuit a dicto Johanne Tyler Prolocu-
tore Electo & Presentato, qui hæc innuit de Con-
cione solenni in dicta Convocat. incæpta die xxii.
Junii. --- Quid elegantius, quidve excellentius,
quid vehementius illis luculentissimis Concionibus per
venerabiles Viros in harum Congregationum sive Con-
vocationum exordis publice habitis? Quarum egre-
gia Sententia si verius ponderentur, quam numeren-
tur; his ita pleniter omnia dicta sunt, ut Mihi
nunc in tam paupertina Doctrina supellestili, ac tam
exigua Literarum Officina versanti, non quod dicam,
sed ne quod saltem Cogitem, relinquatur. Jo-*

1527.

Johannis Longland Episcopi Lincolnensis Concio
habita coram celeberrimo Conventu tum Archi-
episcoporum cum Episcoporum, ceteraque Mul-
titudinis in Occidentalis Canobii Sanctuario, die
xxvii. Novembris, Anno M. D. XXVII. (19. Hen.
viii.) in Psalmum centesimum primum, Tu exur-
gens Domine miserebare Sion, &c. --- Excusa
Londini per Richardum Penson Typographum Re-
gium. MDXXXI. --- "Missa de Spiritu Sancto
"ad summum Altare dictæ Ecclesiæ Conventualis
"S. Petri Westmon. per Reverendum Patrem Do-
"minum Johannem Exon. Episcopum celebrata,
"Verboque Dei per Reverendum Patrem Domi-
"num Johannem Lincoln. Episcopum in Linguâ vul-
"gari publice propositâ." Reg. Tonstal. Episc.
Londin. MS. f. cxxxii. --- There is a Letter of
Archbishop Warham to Bishop Longland, given at
Knollys xxx June M.D. XXXI. giving him Thanks
for lately dedicating to him three most notable and lau-
dable Sermons, of which the First was made in the
Presence of most Part of the Bishops of this Realm;
when they assembled together for the repressing the
Heresy of Luther. --- The Second when the Legates of
Latere began their Visitation. --- The Third when the
first Foundation of the College where the Monastery of
Seynte Frediswide stood was laid. --- Lib. Memo-
rand. Johannis Longland Ep. Linc. MS. f. 158.

The Oration of Thomas Cromwell sent by the
King into the Convocation House January 1530. de-
claring unto them the Authority of a King, and the
Office (i. e. the Duty) of Subjects, and especially the O-
bedience of Bishops and Churchmen under the publique
Laws provided for the Profit and Quiet of the Common-
wealth. Fox, Vol. II. p. 499. Hugo

1530.

V.

1536.

1536.

Hugo Latimer in Sermone Latino inter alia edidit Orationem eruditam, quam habuit in summo Ecclesiasticorum Conventu, antequam iniretur Consultatio Publica super mutando Regni Statu in civiliqueque De Reformatione per Evangelium. In hoc verba Fata hujus Seculi Prudentiores &c. Jo. Bado de Script. Britan. The Sermon that the Reverend Father in Christ Master Hugh Latimer Bishop of Worcester made to the Convocation of the Clergy before the Parliament began on the fifth Day of June XXXII. Hen. viii. (1536.) Translated out of Latin into English, to the Intent that things well said to a Few may be understood of Many, and do Good to All them that desire to understand the Truth. In 8. Luc. xv. 8. Fili hujus Seculi prudentiores Filii lucis in generatione sua sunt. Bishop Latimer's Engl. Sermons, edit. Lond. 1596. atq. f. 4. In the same Convocation the Oration of Cromwell Lord Privy Seal and Vicar Gen. to the Prelates Bishops and learned Men in the Convocation House, beginning — "Right Reverend Fathers in Christ, the King giueth you high Thanks, that you have diligently without any Excuse assembled hither according to his Commandment, Sec. Fox. Vol. H. p. 303. Oration of the Archbishop of Cant. to the Bishops — It becometh not Men of Learning and Gravity to make much Babbling about bare Words; so as we agree in the very Substance and Effect of the Matter. Other Speeches of Aleius — Of Stokesley Bishop of London — Fox Bishop of Hereford, &c. ibid.

VI.

1540.

In the Convocation of 1540. xxxi. Hen. viii Bishop Bonner officiated a Mass of the Holy Ghost, and D. Richard Coxe Archdeacon of Ely preached a Latin Sermon on this Text, Vos estis Sal terra. — So Mr. Fuller in his Church Hist. Cent. xvi. v. B.

p. 236. who says he transcribed it with his own
Hand out of the Records of *Canterbury*.

*Oratio Reverendissimi (Thome Cantuar. Archi-
epi) habita ad Prelatos & Clerum die vi. Novemb.
1547. (1. Edm. vi.) in qua exposuit—* fuisse de
More Angliae primo quoque Anno Regni cujus
libet Regis citare Parliamentum, necnon & convo-
care Synodum sicque fieri in presenti & esse de
Mandato Regis & Procerum, quod Prelati & Cle-
rus inter se consulerent de vera Christi Religione
Probe instituenda— *Synodalia MSS. Cantabr.*
Gramm. Archiepiscopus Oratione habita de
Religione ex verbo Christi instituta Popu-
lo tradenda, ac Reliquis Pontificiis tan-
quam adulterinis Plantis eradicandis, consu-
lendum dixit. *Antiquit. Britan. sub Ano
no 1547.*

VII.

1547.

*Oratio ad Pontifices Londini in Aede Paulina Anno
Domini M D LIII. (rectius forte M D LII) vii.
Aprilis in Synodo Paulina per Nicholaum Grimoal-
dum. Impressa Londini 1583. 8vo. 7. Vid. Ant. a
Wood Athen. Oxon. vol. 1. col. 140.*
*Oratio coram Patribus & Clero habita die vi. Octob.
M D LIII. ab HUGONE WESTON, S. T. P.
Prolocutore— incipit, Cum DEMOSTHENES
totius Gracia lumen, &c.*

VIII.

1552.

IX.

IX.

1553.

*Oratio JOHANNIS WYMESLY Archidiaconi
London. Responsum & Exhortatio EDMUNDI
BONER Episcopi London. Eodem die Prolata. Con-
cio ad Clerum in Ecclesia S. PAULI LONDON die
Octob. Anno M D LIII. (1. Mar.) in Act. xx. 28.
Attendite Vobis & universo Gregi, &c. a JOHAN-
NE HARPSFIELD, S. T. B. [Impressa Lon-
dini*

D

dini

dini per Johannem Cawode Anno 1533. Subj. Hujus
Concionis compendium habetur apud Menden. Di
Thomæ Cranmeri Archiep. Cant. & Johanne Strype.

.IIIV

Foll. 1694. p. 22. Of Edmund Bishop of London's discourse
by the Protocutor to the Lower House, that it was
the Queen's Pleasure that the Clergy being leanned
Men assembled should deliver a Petition of Religion,
and constitute Laws thereto which her Grace should
Parliament would ratify. Fox. Vol. III. p. 16.

X.

1554.

Convocatio Prælatorum & Cleri Provinciae Can-
tuariensis incepit in Ecclesia S. Pauli London die
3. Apr. M D L IV. (1 Mar.) P. 1. A Petition of the
ment of the Exhortation made by Boner Bishop of
London to them of the Convocation House, in Praise
of the Dignity of Priesthood, copied exactly by them that
stood by and heard him.--- Wherefore 'tis to be known
that Priests and Elders be worthy of all Men to be wor-
shipped for the Dignity Sake which they have of God.
Sec. Fox. A. G. Mon. Vol. 1. p. 41. Edit. 1641.

XI.

1555.

Convocatio Prælatorum & Cleri incepit in
Ecclesia S. Pauli Lond. die xxii. Octob. M D L V.
(3. Mar.)----- Boxhall then Warden of Winchester
preacheth (though not in that Capacity) at the open-
ing of it. Heylyn Hist. Reformat. p. 223. De hac sorte
Concione intelligendum est quod fatetur Amonius
a Wood in Athen. Oxon. Vol. 1. p. 129. de Johanne
Boxhall S. T. P. Archidiacono Eliensi & Coll. Winton.
Custode. The truth is that in all my Searches I could
never see any thing under his Name, but a Latin Ser-
mon, which he preached (as it seems) in London, where
it was afterwards printed in Octavo. Oratio Domini
Episcopi Eliensis die Ven. xxv. Octob. 1555. Dicit
"nam causam hujus Convocatus Provincialis esse,
inib " uti

“**uti** Prælati & Clerus Cantuar. Provincia illustris
 “**in** his Dominis Regi & Regine multo Are alieno
 “**gravatis**, & Pœcunia penuria laborantibus, de
 “**aliquo** grato Subsidio Eis elargiendo subveni-
 “**bant**. Commemorans maxime illa Beneficia, quæ
 “**Dignitas** Regia huic Clero hætenus impenderat,
 “**tam** remittendo primos Fructus, &c. Lib. Minus.
 “**dist** Convocat. MS. vid.” *State of the Church and*
Clergy of England, by the present Lord Bishop of
Lincoln, p. 424.

Octob. 22. MDLV. Oratio D. Edmundi Londoni.

Episcopi Præfidentis in quâ summarie & compen-
diosè Causam Synodi vocatæ exposuit. Acta MSS.

Synodus Legatina sub Reverendissimo Polo Car-
dinali inchoata est die secundo Mensis Decemb. Anno
MDLV. (5. Mar.) vid.

A Letter of John Elder
to the Bishop of Cathnes in Scotland, dat. 1 Ja-
nuar. 1555. giving an Account how the Cardinal came
from Lambeth by Water to Paul's Wharf, and thence
in Procession to Paul's Church, where the King met
him on the first Sunday in Advent, and the Cardi-
nal preached on the Epistle of that Day. xiii Rom.

FRATRES SCIENTES QUA HORA EST JAM
NOBIS DE SOMNO SURGERE.

Convocatio incepit die xxi. Januar. MDLVII.

(5. Mar.) celebrata per Dominum Reginaldum
Polo Cardinalem Archiepiscopum Cantuar. Anno

Pauli P. P. iv. tertio. Reverendissimus causas
huius Synodi verbo tenus exposuit, “ Quod cum

de antiquo More Rex Angliæ ob aliquot arduas
Causas Prælatos huius Regni ad Concilium sive

Parlamentum suum adesse jubet propter Regis
Securitatem & Regni Statum. Concilia &

Auxilia sua impensurus. Ita Archiepiscopus
Cantu-

XII.

1555.

XIII.

1557.

" Cantuariensis Episcopos suos Suffraganeos Pra-
 " latorum &c. ad sacrum Concilium evocare solet,
 " de hisdem Causis tractaturos, & Auxilia sua con-
 " simili modo duros." Synodalia MSS. in Bibl.
 Coll. O. C. Cantab. p. 99. In ea Synodo
 " Polus Clero indicavit quam graviter Regina a-
 " missum Calerum ferebat, ideoque ad Eam conso-
 " landam, suavit ut de suis facultatibus ad Diutur-
 " ni Belli contra Gallos Administrationem liben-
 " tius jam largiusque promitterent. ANTIQUIT.
 " BRITAN. sub Anno 1557.

XIV.

1558.

Convocatio Prælatorum & Cleri Provinciae Can-
 tuar. incipit die xxvi. Januar. Anno MDLVIII.
 (1 Eliz.) Sess. I. D. Episcopus London Com-
 missarius evocata Domo inferiori, exposuit eis
 " Causam Convocationis, & quid non futura sit
 " Concio pro More, quia Sedes Archiepiscopalis
 " destituta existit, & quia Consilarii Regi in Man-
 " datis dederunt, ne Conciones in eadem Ecclesia
 " fierent, donec de Beneplacito Regina constaret." Synodal MSS. Cantabr.

XV.

1562.

.III.

.5521

Convocatio incipit in Ecclesia Cathedrali S. Pauli London. xii die Januar. Anno MDLXII. (5 Eliz.) II Sess. die Mercur. Jan. In Eccl. Cath. Divi Pauli London—decantata fuit per " Ministros Ec-
 " clesie Letania in Sermone vulgari Quasi finita,
 " ac Hymno Veni Creator, per Ministros ejusdem
 " Ecclesie in vulgari solenniter decantato, Magi-
 " ster Wilhelmus Daye S. T. B. Præpositus Collegii
 " Regalis de Eaton, habitu Baccalarii in Theolo-
 " gia indutus, suggestum in medio Chori positum
 " ingressus fuit, ac ibidem Concionem Latinam
 " Stilo venusto ad Patres & Clerum & Populum
 " Presentes habuit, acceptis pro Themate his Divi
 " Petri

“ Petri verbis in quinto Cap. s. f. Epistola de-
 “ scriptis, videl. *Pascite quantum in vobis est Genes*
Dei, &c. Acta in Super. Domo Convocat. incipit. IIIIVX
 MDLXII. in Appendice ad Synodum Angli-
 can. p. 121. Die 13. Jan. 1562. Brevis quidam
 Oratio Eloquentia plena habita est ad Patres &
 Clerum a Reverendissimo, per quam inter alia Op-
 portunitatem Reformandarum Rerum in Ecclesia
 Anglicana oblatam esse aperuit, ac propensos A-
 nimos tam Illustrissimæ Reginæ quam aliorum Mag-
 narum hujus Regni ad hujusmodi Reformationem.
 Acta MSS.

Convocatio Prælat. & Cleri Prov. Cantuar. in
 Eccl. D. Pauli London. die 5 Apr. MDLXXI. (13
 Eliz.) — “ At which time Dr. *Whitgift* Master
 “ of Trinity College in Cambridge preached the La-
 “ tin Sermon: In which he hinted most especially
 “ upon the Institution and Authority of Synodical
 “ Meetings; on the necessary Use of Ecclesiastical
 “ Vestments, and other Ornaments of the Church;
 “ the Opposition made against all Orders formerly
 “ established, as well by Puritans as Papists; touch-
 “ ing in fine on many other Particularities, in
 “ rectifying whereof the Care and Diligence of
 “ the Synod was by him required. *Heylyn. Hist.*
Presbyter. p. 230.

XVI.

1571.

Convocatio Prov. Cant. incipit in Ecclesia S. Pauli
 London. die xxiv Novemb. MDLXXXIV. (26 Eliz.)
 — Beginning with a most learned Latin Sermon
 preached by *John Copcot* Doctor of Divinity (after-
 wards Master of Bennet College in Cambridge)
 taking for his Text 1 Tim. vi. 13. *Præcipio Tibi*
coram Deo qui vivificat omnia, &c. — venusta &
elegans Concio faith the Register of Canterbury,
 out

XVII.

1584.

...the Register of Companies...